

РЕШЕНИЕ

№ 25452

гр. София, 29.11.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 13 състав,
в публично заседание на 05.11.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елица Райковска

при участието на секретаря Кристина Петрова, като разгледа дело номер **5245** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК, във вр. с чл. 118, ал. 1 КСО.

АССГ е сезиран с жалба, подадена от Я. Я. Е., срещу решение № 1040-21-221/23.04.2024 г. на Директора на ТП на НОИ С. град. Моли атакуваният акт да бъде отменен.

Ответникът оспорва жалбата и моли същата да бъде отхвърлена. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Жалбоподателят Я. Я. Е., видно от приложената на л. 71 Справка за актуалното състояние на всички трудови договори, е сключил трудов договор с БИ М. У. – 1974 ЕООД на 17.05.2021 г. Договорът е прекратен със Заповед № 2237/29.08.2022 г. (л.104).

За жалбоподателя в ТП на НОИ С. –град са били представени удостоверения – приложение № 9 към чл.8, ал. 1 от Наредбата за паричните обезщетения и помощи от държавното обществено осигуряване (НПОПДОО), с данни относно правото на парични обезщетения по болнични листове № Е20211570914 (л. 105) с период на временна неработоспособност от 01.02.2022 г. до 07.02.2022 г. вкл. и б.л. № Е20211570927 (л.107) с период на временна неработоспособност от 08.02.2022 г. до 14.02.2022 г. вкл.

По посочените болнични листове и въз основа на данните, подадени по чл. 5, ал. 4 КСО от осигурителя, на жалбоподателя е изплатено парично обезщетение за временна неработоспособност в общ размер на 290.60 лв.

Със Заповед № ЗР-5-21-01404489/07.08.2023 г. (л. 33), изм. със Заповед № СЗ-5-21-01436935/11.10.2023 г. (л. 34), е възложено на контролен орган при ТП на НОИ С. – град извършването на пълна ревизия на разходите на държавното обществено осигуряване на БИ М. У. – 1974 ЕООД.

Резултатите от проверката са обективирани в Констативен протокол № КП-5-21-01446042/31.10.2023 г. (л.36). С него е установено, че по партидата на дружеството има публикувани годишни финансови отчети за 2014 г. и 2016 г. без деклариращи приходи и разходи от извършвана дейност, както и за 2017 г. с деклариращи приходи и разходи. За периода 2018 г. – 2022 г. не са установени данни за подадени от осигурителя ГФО. Установено е, че от дружеството са подадени уведомления по чл. 62, ал. 5 КТ за сключени трудови договори с 15 лица за периода от 03.05.2017 г. до 01.09.2023 г. на длъжности „отчетник“, „шофьор лек автомобил до 9 места“, „барман“, „мияч превозни средства ръчно“. Към момента на проверката трудовите договори са прекратени.

В „Регистър на осигурени лица“ са подавани данни единствено с вид осигурен „01“ за периодите от м. 05.2017 г. до м.07.2017 г. и от 02.2021 г. до м.08.2023 г. Деклариращи са осигурителни доходи в размер от 273.00 лв. за работно време от 4 часа до 545.00 лв. през 2017 г., както и в размери от 700.00 до 1 600.00 лв.

В регистър „Приходи“ не са установени данни за преведени осигурителни вноски за ДОО за периодите от м.05.2017 г. до м.07.2017 г., и от м.02.2021 г.

По данните, представени от БИ М. У. – 1974 ЕООД по реда на Наредбата за паричните обезщетения и помощи от ДОО са изплатени парични обезщетения за временна неработоспособност поради общо заболяване на Б. П., Н. М. и жалбоподателя Я. Е..

От НОИ са изпратени задължителни предписания за представяне на документи за извършване на ревизия по разходите на ДОО до адреса по седалище на дружеството, както и до адреса на управителя.

От управителя на дружеството – М. П. Л. (с предишна фамилия С.), е представена декларация, в която е посочила, че не е изплащала заплати и не разполага с документи на дружеството. Подаваните данни са с неин електронен подпис, който е предоставила на лице на име К. И..

От ТД на НАП С., офис И. е получена информация, съгласно която от дружеството няма данни за подавани годишни данъчни декларации по чл. 92 ЗКПО за 2019 г. 2020 г., 2021 г. и 2022 г. Няма данни за регистрирани търговски обекти. Има регистрирано фискално устройство с рег. № 4463193 – автомивка, находяща се в [населено място], [улица]. Представена е и справка за регистрираните по ФУ обороти за периода от 01.01.2019 г. до 14.08.2023 г., като първият подаден отчет е от 29.01.2021 г., а последният от 02.08.2023 г.

При проверката е установено, че регистрираните дневни обороти от ФУ водят до съмнения за неистинност, а именно: на 19.07.2023 г. е регистриран дневен оборот 2 362.00 лв. за 5 бр. клиенти, на 18.07.2023 г. – 765.00 лв. за 2 бр. клиенти, на 13.07.2023 г. – 1 130.00 лв. за 2 бр. клиенти, на 24.04.2023 г. – 1 800.00 лв. за 2 бр. клиенти, на 27.02.2023 г. – 3 850.00 лв. за 1 бр. клиент и др.

Изпратено е запитване до СО р-н Искър, в отговор на което е посочено, че търговският обект с № 1516-09-У-1516/01.12.2009 г. има съгласувано заявление за

работно време, а лицето, упражняващо търговска дейност, е ЕТ „Жаси – Таня Методиева“.

На 25.08.2023 г. е извършено посещение на адреса, удостоверено с протокол № ПТ-5-21-01413990/25.08.2023 г. Резултатите от посещението са подробно описани в Констативен протокол № КП-5-21-01446042/31.10.2023 г.

В представени в ТП на НОИ С.- град сведения от жалбоподателя, същият е посочил, че работи на длъжността „шофьор“, извършвал превози, получавал трудово възнаграждение от около 1 000 лв. в брой от М. С., която му възлагала работа и се представила като управител на дружеството.

В резултат от извършените проверки контролните органи са стигнали до заключение, че липсват доказателства за извършвана трудова дейност в БИ М. У. – 1974 ЕООД от лицата, за които са подадени уведомления за сключени трудови договори и са подавани данни по чл. 5, ал. 4 КСО, което се явява задължително условие за възникване на осигурителното правоотношение. От дружеството не са представени за проверка документи, удостоверяващи фактически осъществявана търговска дейност, липсвали договори с клиенти, приходни и разходни счетоводни документи. Не се доказвало и заплащането на трудови възнаграждения на наетите лица.

Издадени са задължителни предписания /ЗП/ № ЗД-1-21-01446082/31.10.2023 г. за заличаване на подадените от дружеството данни за посочените в тях лица. Същите са връчени на управителя и не са били обжалвани. Поради неизпълнение на влезлите в сила ЗП, данните по чл. 5, ал. 4 КСО са заличени служебно.

С оглед заличаването на данните е издадено Разпореждане № РВ-3-21-01533342/06.02.2024 г. от длъжностно лице по чл. 114, ал. 3 КСО, с което е разпоредено на жалбоподателя да възстанови на основание чл. 114, ал. 2, т. 2 КСО добросъвестно получено парично обезщетение за временна неработоспособност поради общо заболяване за периода от 01.02.2022 г. до 14.02.2022 г. в размер на 290.60 лв.

Разпореждането е обжалвано пред директора на ТП на НОИ С. – град с жалба вх. № 1012-21-218/29.02.2024 г., който с процесното решение я е отхвърлил като неоснователна. Решението е връчено на 07.05.2024 г. лично на жалбоподателя (л.13).

По делото са представени и заповеди за компетентност на органа, издал решението – л.12, както и на издателя на разпореждането – л. 16.

От правна страна съдът намира следното:

Обжалваният административен акт е издаден от компетентен орган по смисъла на чл. 117, ал. 1 КСО и с оглед представената Заповед № 1712/17.08.2015 г., от която е видно, че Т. В. е назначен на длъжността Директор на ТП на НОИ С. – град (л.12), като с него е потвърдено разпореждане, също издадено от компетентен орган (л. 16). При издаване на процесното решение не са допуснати съществени нарушения на административнопроцесуалните правила.

Фактическата обстановка не е спорна, спорният въпрос по делото е дали жалбоподателят Я. Я. Е. е имал качеството „осигурено лице“ като служител на БИ М. У. – 1974 ЕООД и дали е извършвал трудова дейност в дружеството. Според административният орган отговорът на тези въпроси е отрицателен, което е и правното основание за възстановяване на сумата от 290.60 лв., получена неоснователно от жалбоподателя.

Легална дефиниция на понятието „осигурено лице“ се съдържа в §1, ал. 1. т. 3 от ДР на КСО, съобразно която това е физическо лице, което извършва трудова дейност, за

която подлежи на задължително осигуряване по чл. 4 и чл. 4а, ал. 1, и за което са внесени или дължими осигурителни вноски. От съдържанието на цитираното определение за „осигурено лице“ следва, че едно от условията, на които трябва да отговаря лицето, за да се счита за осигурено, е да извършва трудова дейност, за която подлежи на задължително осигуряване по чл. 4 КСО.

С оглед разпределението на доказателствената тежест, указана на страните с Разпореждане № 7261/03.06.2024 г., съдът намира, че от страна на жалбоподателя не са ангажирани никакви доказателства, за установяване на обстоятелството, че фактически е осъществявал трудова дейност в БИ М. У. – 1974 ЕООД. Именно трудовата дейност е основанието за възникване на осигуряването, поради което нейното извършване следва да бъде доказано от страна на работника/служителя, който претендира да е придобил съответните осигурителни права. Съгласно трайната съдебна практика на ВАС /Решение от 14.02.2024 г. по адм. д. № 1732/2023 г. на ВАС; Решение от 9.01.2024 г. по адм. д. № 9311/2023 г. на ВАС; Решение от 20.04.2023 г. по адм. д. № 6637/2022 г. на ВАС и др./ наличието на трудов договор и/или трудова книжка, отразяваща трудово правоотношение въз основа на него, не доказват действително осъществяване на трудова дейност. Това е така, тъй като от събраните по делото писмени доказателства не се установява дружеството фактически да е извършвало дейност през процесния период. Липсата на каквато и да било стопанска дейност от страна на работодателя и процесуалната пасивност на жалбоподателя досежно доказване на юридическите факти, от които черпи благоприятни за себе си последици, обосновават извод за недоказаност на тези факти, респ. законосъобразност на изводите на административния орган.

Следва да се подчертае, че съставеният констативният протокол по своята правна природа е официален документ, обвързващ съда, като неговото съдържание не е опровергано от доказателствата, събрани в хода на съдебното производство, поради което и съдът го кредитира с доверие.

От горните разсъждения следва, че лице, за което не са налице доказателства, че е извършвало реална трудова дейност, не може да има качеството на осигурено лице. Наличието на трудов договор е предпоставка за възникване на осигурително правоотношение и произтичащите от него права на обезщетение, изчислено по подадените данни по чл. 5, ал. 4, т. 1 КСО, но само по себе си не е достатъчно, тъй като липсва идентичност между трудово и осигурително правоотношение, а последното възниква само при реално упражняване на трудова дейност, за която се дължат осигурителни вноски, част от които са за сметка на осигуреното лице. Формалното наличие на трудов договор без реално да бъде извършвана трудова дейност не води до възникването на осигурително правоотношение, както правилно е посочил административният орган и в каквато смисъл е трайната съдебна практика на ВАС, цитирана в атакуваното решение – решения по адм.д. № 11209/2020; 11380/2020; 8377/2021; 8679/2021; 9309/2021 г. и др.

Съгласно разпоредбата на чл. 10 КСО основанието за възникване на осигурително правоотношение е упражняването на трудова дейност, за която се дължат осигурителни вноски. Доколкото по делото се установява, че жалбоподателят не е извършвал трудова дейност съгласно разпоредбата на чл. 10, ал. 1 КСО и не е бил осигурено лице по смисъла на параграф 1, ал. 1, т. 3 от ДР на КСО, то данните по чл. 5, ал. 4, т. 1 КСО законосъобразно са заличени от регистъра на осигурените лица.

В конкретния случай са издадени предписания към осигурителя за заличаване на

данните по отношение на жалбоподателя, вследствие констатациите, че осигурителят не е извършвал дейност, в което производство няма данни той да е участвал като страна. Неговото участие е било на плоскостта на чл. 44, ал. 1 АПК. Издаването на предписанията обаче не накърнява неговото право на защита, тъй като той може да защити своите права в настоящото производство като установи, че е извършвал трудово дейност, което е юридическият факт според КСО за възникване на осигурителното правоотношение, или за неговото прекратяване след прекратяване на трудовата дейност (Решение № 7991 от 27.06.2024 г. по адм. д. № 1528/2024 г., VI отд. на ВАС). Този факт – на извършвана трудова дейност, в случая не се установява в производството пред административния орган и пред настоящия състав.

Неоснователно е възражението за нарушение на чл. 102, ал. 1 АПК. Кодексът за социално осигуряване е специален по отношение на АПК, което води до извода, че следва да се съобразяват сроковете посочени в първия. Установеният в КСО и Наредбата за отпускане и изплащане на паричните обезщетения за безработица (НОИПОБ) ред за преразглеждане на влезли в сила разпореждания се явява специален спрямо общия, установен в АПК. В случая контролните органи са провели производство по чл. 54ж, ал. 2, т. 2 КСО, което е специално производство по КСО, което длъжностното лице е задължено да инициира и проведе. В специалната норма няма срок за извършване на производството. Освен това, няма изискване разпореждането за отпускане на парично обезщетение за безработица да е влязло в сила, за да бъде извършена нова преценка на правото по подаденото заявление за отпускане на такова обезщетение. Няма изискване и съответното лице да бъде уведомявано във връзка с отправеното задължително предписание и заличаването на данните. В този смисъл е Решение № 3288 от 28.03.2023 г. по адм. д. № 8617/2022 г., VI отд. на ВАС.

В резултат на липсата на доказателства за извършвана стопанска дейност от дружеството, респ. трудова дейност от лицата, за които има подадени данни по чл. 5, ал. 4, т. 1 КСО, контролните органи обосновано са приели, че те не са осигурени лица. Административният орган е достигнал до законосъобразен извод, че са налице предпоставките на чл. 114, ал. 2, т. 2 КСО.

Горното мотивира решаващ извод за неоснователност на подадената жалба, което обуславя отхвърлянето ѝ. Като последица от неуспешното оспорване на административния акт, съдът следва да уважи своевременно направеното от ответната страна искане за присъждане на разноски за юрисконсултско възнаграждение, поради което и на основание чл. 143, ал. 3 АПК, вр. чл. 37 от Закона за правната помощ, вр. чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ, съгл. която възнаграждението по адм. дела е от 100 до 200 лева, жалбоподателят следва да заплати на НОИ юрисконсултско възнаграждение в размер на 150 лева.

Водим от горното АССГ

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Я. Я. Е. срещу решение № 1040-21-221/23.04.2024 г. на Директора на ТП на НОИ С. град.

ОСЪЖДА Я. Я. Е., ЕГН [ЕГН], [населено място], [жк], [жилищен адрес]0, да заплати на НОИ направените по делото разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер общо на 150 лева.

Решението на основание чл. 119 КСО е окончателно.

СЪДИЯ: